

at fremme sagen. På den anden side skal domstolene i givet fald have nogle virkemidler, så det kan ske; men vi mener så, at alle skal have pisk.

Forslaget om en bestemt frist for afsigelse af en dom er ret løst. Det vil jeg helt medgive de to foregående ordførere, for ser vi på § 219, fremgår det jo af stk. 2, at alt det dér med de fine frister kan fraviges.

Såfremt særlige omstændigheder gør det påkrævet, kan retten jo beslutte at fravige disse frister, og man ser i bemærkningerne, at en begrundelse kan være en ekstraordinær belastning af embedet inden for et kortere tidsrum, hvor det ikke har været muligt at skaffe assistance. Oven i købet kan det ikke kæres. Det er ikke vores forslag, at det skal kunne kæres, men en enkelt mulighed for klage til retspræsidenten kunne muligvis komme på tale.

Pisken over advokaterne i form af en frist for indgivelse af processkrifter er en god idé, men så skal man være mere konsekvent. Af bestemmelsen herom fremgår det, at det hele handler om en forhandling, og man kan så stå i den situation, at pisen over advokaten ikke er tilstrækkelig mangehalet; derfor kunne vi forestille os, at man i stedet for fastsatte nogle skrappe regler.

I den forbindelse er forslaget om fastsættelse af et forberedende møde også en god idé, men her er jeg bange for balancen. Man kan jo risikere at sætte domstolen i den knibe, at det er domstolen, der skal tilrettelægge det videre forløb.

Vi vil nok hellere have, at det skal være domstolen, der skal afæske parterne deres ønsker med hensyn til sagens tilrettelæggelse og om fornødent fastsætte tidsfrister for eventuel yderligere forberedelse. På den måde har domstolen pisen over advokaterne, og samtidig kan man forfølge advokaterne, hvis de ikke overholder det, de selv har fundet frem til.

Så er der spørgsmålet om påstandsdokumenter. Jeg synes, det er en glimrende idé, at forslaget er kommet med ind, men der er for mig at se et teknisk problem. Er det et afsluttende dokument under sagens forberedelse, eller skal det ses som et indledende skridt til domsforhandlingen? Det har jo en vis afgørende betydning for adgangen til at ændre på dokumentet. Ser man på placeringen af bestemmelsen i lovtæksten, taler det for, at det er en indledning til domsforhandlingen, hvorimod bemærkningerne viser den anden vej; men det må vi kaste os over under udvalgsarbejdet.

Så er reglerne om nova udbygget. For mig at se kommer det til at virke som et helt uover-skueligt kludetæppe, og vi havde derfor gerne set, at der blev foretaget en total sanering af spørgsmålet om nova.

Endelig til slut: Det er naivt at fortsætte med advokaters mulighed for i fællesskab at udsætte en sag, uden at der er meget vægtige, dokumenterbare grunde for det, som ikke kunne forudses. Advokater gør det, og dér skal vi være ærlige af kollegiale hensyn. Og vi skal også være ærlige, hvis det sker ganske få dage inden domsforhandlingen, for så har dommeren måske brug for et par fridage, hvor han kan skrive nogle andre domme. Derfor skal vi nok lige kigge en ekstra omgang på det her og se, om det rent faktisk vil betyde, at sagerne fremmes.

Men vi skal nok arbejde positivt i udvalget.

Bjørn Elmquist (RV):

En del af baggrunden for det her er de domfældelser, som der henvises til i fremsættelsestalen, og de generelle bemærkninger ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg, hvor Danmark har været på anklagebænken et par gange, og vi har også set, at andre lande har været i samme situation.

For så vidt angår blødersagen, som der henvises konkret til, tror jeg nu nok også, at et af problemerne havde at gøre med en ualmindelig lang forberedelsestid fra det offentliges side, hvor Sundhedsministeriet, Sundhedsstyrelsen, og hvem det ellers var, sådan set havde svært ved at finde deres egne ben og forholde sig til de klager eller den kritik, der var fra de ramte borgere.

Lad mig i den forbindelse lige erindre om, at vi altså tiltrådte den europæiske menneskerettighedskonvention for mange, mange år siden, endog før den konservative ordfører var født. Det, der skete i 1992, var, at vi inkorporerede konventionen i dansk ret, men tiltrædelsen fandt altså sted engang i 1950'erne.

Fra Det Radikale Venstres side er det vurderingen, at der er et stort, stort behov for lovforslaget her, og vi hilser det forberedende arbejde, der er gjort i Den Danske Dommerforening og i Advokatrådet, velkommen.

På den baggrund vil jeg også sige, at jeg var lidt forundret over det, som Venstres ordfører kom med, for jeg har indtryk af, at man i Advokatrådet er godt tilfreds med det her et meget, meget langt stykke af vejen, for ikke at sige hele